

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25.08.2004, sp. zn. 29 Odo 479/2003, ECLI:CZ:NS:2004:29.ODO.479.2003.1

Číslo: 80/2005

Právní věta: Obchodním vedením společnosti ve smyslu ustanovení § 134 obch. zák. je řízení společnosti, tj. zejména organizování a řízení její podnikatelské činnosti, včetně rozhodování o podnikatelských záměrech. Právní úkon, kterým se realizuje rozhodnutí o obchodním vedení společnosti, jež má více jednatelů, je jednáním jménem společnosti, k němuž je oprávněn každý z jednatelů samostatně, nestanoví-li společenská smlouva nebo stanovy jinak (§ 133 odst. 1 obch. zák.).

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 25.08.2004

Spisová značka: 29 Odo 479/2003

Číslo rozhodnutí: 80

Číslo sešitu: 9

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Obchodní společnost

Předpisy: § 133 předpisu č. 513/1991Sb.
§ 134 předpisu č. 513/1991Sb.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

O k r e s n í s o u d v Kladně rozsudkem ze dne 28. 11. 1997 zamítl návrh, aby soud určil, že smlouva uzavřená mezi žalobkyní a žalovaným dne 15. 1. 1996, kterou měla žalobkyně prodat žalovanému nemovitosti specifikované ve výroku tohoto rozsudku, je neplatná, eventuálně, že tato kupní smlouva zanikla odstoupením (první výrok), a žalobkyni uložil zaplatit žalovanému náklady řízení ve výši 70 710 Kč (druhý výrok).

V odůvodnění rozsudku soud prvního stupně zejména uvedl, že po provedeném dokazování vycházel ze skutečnosti, že žalobkyně uzavřela s žalovaným „prostřednictvím svého jednatele“ Ing. K. K., který měl právo za společnost samostatně jednat, kupní smlouvu, na základě které žalovanému prodala sporné nemovitosti za částku 1 500 000 Kč. Kupní cena měla být zaplacená hotově v den podpisu smlouvy, tj. 15. 1. 1996, účastníci ale uzavřeli téhož dne dodatek, podle kterého dohodnutá kupní cena 1 500 000 Kč byla žalovaným složena na rezervní účet K. banky - okresní pobočky v K. (na němž se doposud nachází), s tím, že bude prodávající (žalobkyni) poukázána poté, co bude proveden „vklad u katastrálního úřadu“.

Soud prvního stupně neshledal důvod „pro neplatnost nebo nesrozumitelnost dodatku“, když v tomto dodatku byl způsob zaplacení zcela jednoznačně vyjádřen, a zmíněný dodatek nepovažoval za

neplatný ani „v souvislosti s jeho nejasností, nesrozumitelností nebo neurčitostí“ kvůli tomu, že v něm není přesně uvedeno, co se stane s penězi v případě, že ke „vkladu“ nedojde.

Vzhledem k přijatému závěru o platnosti dodatku nepovažoval soud prvního stupně „ani po právu odstoupení od smlouvy“, když tato možnost (rozuměj možnost odstoupit od smlouvy) sice původně v jejím článku III. byla zakotvena, ovšem zmíněný článek byl dodatkem změněn, což bylo také důvodem pro zamítnutí žaloby v části požadující určení zániku smlouvy odstoupením, jelikož důvody pro odstoupení od smlouvy shledány nebyly.

Soud prvního stupně neakceptoval ani argumentaci žalobkyně, která smlouvu považovala za neplatnou pro rozpor, popřípadě obcházení zákona – ustanovení § 66 odst. 3 a § 134 obch. zák., a pro rozpor s dobrými mravy.

V tomto směru soud akcentoval rozdíl mezi obchodním vedením společnosti podle ustanovení § 134 obch. zák., které směřuje dovnitř společnosti a které náleží do působnosti jednatelů a vyžaduje souhlasu většiny jednatelů, a jednáním jménem společnosti, k němuž je příslušný statutární orgán.

Uzavření kupní smlouvy s žalovaným soud prvního stupně nepovažoval za rozhodnutí o obchodním vedení společnosti, pro které by byl potřebný souhlas většiny jednatelů, protože „v daném případě“ nejde o rozpor s ustanovením § 134 obch. zák. ani o jeho obcházení. Z totožných důvodů neměl smlouvu za neplatnou ani z důvodu rozporu či obcházení ustanovení § 66 odst. 3 obch. zák.

V souvislosti s chováním jednatele žalobce (Ing. K.) soud prvního stupně sice připomenul, že podle zápisu z 3. 8. 1995 měli jednatelé „podepisovat jménem společnosti ne samostatně, ale pouze oba najednou,“ nicméně tato změna se nepromítla v zápisu v obchodním rejstříku, nebyla tak známa třetím osobám a na tuto skutečnost nepamatovaly ani stanovy žalobkyně. Proto byli jednatelé žalobkyně oprávněni „samostatně jednat“.

Co se týče žalobkyní namítaného rozporu smlouvy s dobrými mravy vybudovaného na tvrzení o nepřiměřeně nízké ceně, za kterou byly nemovitosti převedeny, ani v této části nepovažoval soud prvního stupně argumentaci žalobkyně za důvodnou.

Byť v odůvodnění rozhodnutí výslovně uvedl, že při řešení této otázky vycházel „z naprosté smluvní volnosti“, která mezi subjekty kupní smlouvy existuje a která je „společensky uznávaným míněním“, ve skutečnosti přihlédl ke stavu sporných nemovitostí, vyčísleným nákladům na jejich opravu, jakož i k tomu, že žalobkyně „získala jmění“ vkladem V. K., a. s., „ve výši 637 000 Kč a pozemky kolem 300 000 Kč, čili jde o cenu kolem 1 000 000 Kč.“ Vzhledem k rozdílům ve znaleckých posudcích a nabídkách realitních kanceláří – rozpětí od 4 000 000 do 14 000 000 Kč – dále konstatoval, že „nelze jednoznačně říci, jaká je správná tržní hodnota“ sporných nemovitostí.

K r a j s k ý s o u d v Praze rozsudkem ze dne 10. 2. 2003 rozsudek soudu prvního stupně ve výroku o nákladech řízení změnil tak, že žalobkyni uložil zaplatit žalovanému na nákladech řízení 56 265 Kč; jinak tento rozsudek potvrdil (výrok I.) a rozhodl o náhradě nákladů odvolacího řízení (výrok II.).

Odvolací soud především doplnil dokazování výpisy z účtů u K. banky, a. s., pobočky K. a usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 17. 10. 2002. Zjistil, že 15. 1. 1996 byla na účet vložena částka 900 000 Kč a že platebním příkazem z téhož data byla na účet poukázána další částka 600 000 Kč, s tím, že platební příkaz „došel do K. banky“ dne 25. 1. 1996. Z výše citovaného usnesení dále zjistil, že jím bylo zamítnuto odvolání státního zástupce proti rozsudku Okresního soudu v Kladně ze dne 19. 7. 2001, kterým byl Ing. K. K. podle ustanovení § 226 písm. b) trestního řádu zproštěn obžaloby z pokusu trestného činu porušování povinností při správě cizího majetku, kterého se měl jako jednatel žalobkyně dopustit tím, že sporné nemovitosti prodal kupní smlouvou z 15. 1. 1996 žalovanému pod

cenou. „Trestní soudy“ se zabývaly i otázkou přiměřenosti sjednané kupní ceny, přičemž vzaly v úvahu, že při stanovení její výše byl brán zřetel i na plánovaný obchvat komunikace, v důsledku něhož „by bylo nutno zbourat některé objekty,“ jakož i to, že žalobkyně byla v situaci, kdy naléhavě potřebovala hotové peníze. Přitom přihlížely i k posudku znalce E. G., z něhož plyne, že trh s nemovitostmi byl v dané době nasycen a prodej areálu „by byl zřejmě dlouhodobější záležitostí.“

Ani po takto doplněném řízení – pokračoval odvolací soud – nebylo možno dojít k jinému závěru, než k jakému dospěl soud prvního stupně. Co do posouzení (ne)platnosti smlouvy z 15. 1. 1996, se odvolací soud zcela ztotožnil s „názory“ uvedenými v odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně a jeho argumentaci pouze doplnil v tom směru, že rozpor s dobrými mravy by musel být prokázán ve vztahu k účastníkům kupní smlouvy, což žalobkyní ani nebylo tvrzeno.

Odvolací soud shledal napadené rozhodnutí správným i v zamítavém výroku, jímž bylo rozhodnuto o požadavku žalobkyně na určení, že kupní smlouva z 15. 1. 1996 zanikla odstoupením. Přitakal tak závěru soudu prvního stupně, že dodatkem ze dne 15. 1. 1996 bylo účastníky „dojedináno“ nové znění článku III. kupní smlouvy, v němž byl odchýlně dohodnut způsob úhrady kupní ceny a vypuštěno ujednání o možnosti odstoupení od smlouvy.

Proti rozsudku odvolacího soudu podala žalobkyně dovolání, odkazujíc co do jeho přípustnosti na ustanovení § 239 odst. 2 o. s. ř. a spatřujíc zásadní právní význam napadeného rozhodnutí v řešení otázky „vztahu tvorby a projevů vůle právnických osob z hlediska posuzování platnosti jejich právních úkonů“, jakož i v tom, že neplatnost kupní smlouvy podle ustanovení § 39 obč. zák. pro rozpor s dobrými mravy posoudil odvolací soud jinak než dovolací soud v rozsudku ze dne 21. 8. 2000 a že „některé právní otázky“ řešil v rozporu s hmotným právem, popřípadě je pominul.

Dovolatelka uplatňuje dovolací důvody podle ustanovení § 241a odst. 3 písm. c) a d) o. s. ř., když zpochybňuje správnost právního posouzení věci odvolacím soudem i úplnost zjištění skutkového stavu.

Vzhledem k tomu, že odvolací soud se v odůvodnění svého rozsudku z větší části pouze přihlásil k závěrům soudu prvního stupně, dovolatelka rovněž odkazuje na obsah svého odvolání z 17. 1. 1998 a žádá, aby „byl vzat za součást“ dovolání.

Setrvává na názoru, že kupní smlouva je neplatná podle ustanovení § 39 obč. zák., a to jednak pro rozpor se zákonem (s ustanoveními § 66 odst. 3 a § 134 obch. zák. v rozhodném znění), popřípadě z důvodu jeho obcházení, a jednak pro rozpor s dobrými mravy (§ 3 obč. zák.) a zásadami poctivého obchodního styku (§ 265 obch. zák.). Vedle toho zároveň zdůrazňuje, že již ve vyjádření ze 14. 11. 1996 se dovolala neplatnosti kupní smlouvy pro omyl (§ 49a obč. zák.), přičemž od smlouvy také v souladu s jejím čl. III. odstoupila, když dodatek č. 1 ke kupní smlouvě posoudila jako neplatný pro neurčitost (§ 37 odst. 1 obč. zák.).

Náležitě posouzení této otázky – pokračuje dovolatelka – je zásadním způsobem ovlivněno definitivním jednoznačným zjištěním učiněným až po vyhlášení rozsudku soudu prvního stupně, podle něhož celá kupní cena ve výši 1 500 000 Kč nebyla na účet složena (k 15. 1. 1996 byla vložena pouze částka 900 000 Kč a částka 600 000 Kč byla na účet převedena až 25. 1. 1996), v důsledku čehož nebyla dodržena lhůta splatnosti ani podle čl. III. smlouvy, ani podle jejího dodatku.

Proto dovolatelka požaduje, aby Nejvyšší soud rozsudek odvolacího soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

N e j v y š š í s o u d o v o l á n í z a m í t l .

Z odůvodnění:

Podle bodu 17., hlavy I., části dvanácté, č. 30/2000 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, dovolání proti rozhodnutím odvolacího soudu vydaným přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona nebo vydaným po řízení provedeném podle dosavadních právních předpisů, se projednají a rozhodnou podle dosavadních právních předpisů, tj. podle občanského soudního řádu ve znění účinném před 1. 1. 2001. O takový případ jde i v této věci, jelikož odvolací soud odvolání - ve shodě s bodem 15., hlavy I., části dvanácté, zákona č. 30/2000 Sb. - rovněž projednal a rozhodl o něm podle dosavadního znění občanského soudního řádu.

Nejvyšší soud se nejprve zabýval otázkou přípustnosti dovolání.

Podle ustanovení § 236 odst. 1 o. s. ř. dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští.

Dovolání proti každému rozhodnutí odvolacího soudu je přípustné (s výjimkami zakotvenými v odstavci 2) podle ustanovení § 237 odst. 1 o. s. ř.; vady vyjmenované v tomto ustanovení (tzv. zmatečnosti), k nimž dovolací soud přihlíží z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 o. s. ř.), ovšem nebyly v dovolání namítány a z obsahu spisu nevyplývají.

Dovolání proti rozsudku odvolacího soudu je dále přípustné za podmínek uvedených v ustanoveních § 238 a § 239 o. s. ř. V posuzovaném případě však přípustnost dovolání nezakládá ani ustanovení § 238 odst. 1 písm. a) o. s. ř. (rozsudek odvolacího soudu není rozsudkem měnícím, nýbrž potvrzujícím), ani ustanovení § 238 odst. 1 písm. b) o. s. ř. (rozsudek ze dne 28. 11. 1997 je prvním rozsudkem okresního soudu ve věci). Přípustnost dovolání nelze dovodit ani z ustanovení § 239 odst. 1 o. s. ř., neboť odvolací soud přípustnost dovolání výrokem potvrzujícího výroku nevyslovil.

Zbývá posoudit přípustnost dovolání podle ustanovení § 239 odst. 2 o. s. ř., kterého se rovněž žalobkyně výslovně dovolává. Podle tohoto ustanovení, nevyhoví-li odvolací soud návrhu účastníka na vyslovení přípustnosti dovolání, který byl učiněn nejpozději před vyhlášením potvrzujícího rozsudku, je dovolání podané tímto účastníkem přípustné, jestliže dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu má po právní stránce zásadní význam. Dovolání může být ve smyslu citovaného ustanovení přípustné jen tehdy, jde-li o řešení právní otázky (jiné otázky, zejména posouzení správnosti nebo úplnosti skutkových zjištění, přípustnost dovolání neumožňují) a jde-li zároveň o právní otázku zásadního právního významu. Přípustnost dovolání pak není založena pouhým tvrzením dovolatele, že rozhodnutí odvolacího soudu zásadní význam po právní stránce má, nýbrž až zjištěním (závěrem), že tomu tak vskutku je.

Právním posouzením je činnost soudu, při níž aplikuje konkrétní právní normu na zjištěný skutkový stav, tedy dovozuje ze skutkového zjištění (skutkové podstaty), jaká mají účastníci podle příslušného právního předpisu práva a povinnosti. Při aplikaci práva jde tudíž o to, zda byl použit správný právní předpis a zda byl také správně vyložen.

Ve výše uvedeném smyslu musí mít rozhodnutí odvolacího soudu zásadní význam po právní stránce především z hlediska rozhodovací činnosti soudů vůbec (co do obecného dopadu na případy obdobné povahy). Rozhodnutí odvolacího soudu má z tohoto pohledu zásadní význam zpravidla tehdy, jestliže řeší takovou právní otázku, která judikaturou vyšších soudů, tj. dovolacího soudu a odvolacích soudů nebyla vyřešena, nebo jejíž výklad se v judikatuře těchto soudů dosud neustálil (vyšší soudy při svém rozhodování řeší takovou otázku rozdílně, takže nelze hovořit o ustálené judikatuře), nebo jestliže odvolací soud posoudil určitou právní otázku jinak, než je řešena v konstantní judikatuře vyšších soudů, tedy představuje-li v tomto směru odlišné (nové) řešení této právní otázky (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 9. 1997, sp. zn. 2 Cdon 1339/96, uveřejněné v časopise Soudní judikatura č. 13, ročník 1997, pod číslem 101). Přípustnost dovolání podle ustanovení § 239 odst. 2 o.

s. ř. je podmíněna nejen tím, že rozhodnutí je zásadního významu z hlediska svého obecného dopadu do poměrů sporů jiných (obdobných), nýbrž i tím, že dotčené právní posouzení věci je významné pro věc samu (srov. rozhodnutí uveřejněné pod číslem 27/2001 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).

V projednávané věci řešil odvolací soud právní otázku platnosti kupní smlouvy uzavřené dne 15. 1. 1996 mezi žalobkyní (prodávající) a žalovaným (kupujícím), a to z pohledu žalobkyní tvrzeného rozporu s ustanoveními § 134 a § 66 odst. 3 obch. zák., ve znění účinném k datu uzavření smlouvy, popřípadě jejich obcházení, rozporu s dobrými mravy a zásadami poctivého obchodního styku, jakož i z hlediska požadavku určitosti dodatku č. 1 k této smlouvě, a dále co do žalobkyní tvrzeného zániku smlouvy odstoupením.

Podle názoru Nejvyššího soudu výše uvedená, ustanovením § 239 odst. 2 o. s. ř. vyžadovaná kritéria rozhodnutí odvolacího soudu splňuje v řešení právní otázky, zda uzavření kupní smlouvy, kterou právnická osoba (společnost s ručením omezeným) převádí vlastnictví k majetku (zde k nemovitostem) na třetí osobu, je rozhodnutím o obchodním vedení společnosti ve smyslu ustanovení § 134 obchodního zákoníku (a vyžaduje tak souhlas většiny jednatelů, nestanoví-li společenská smlouva jinak) či nikoliv, přičemž právě a jen v tomto rozsahu shledává dovolání žalobkyně přípustným.

Vzhledem k datu uzavření kupní smlouvy (15. leden 1996) je pro další úvahy rozhodující výklad zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, ve znění zákonů č. 600/1992 Sb., č. 264/1992 Sb., č. 591/1992 Sb., č. 286/1993 Sb., č. 156/1994 Sb. a č. 84/1995 Sb.

Podle ustanovení § 133 obch. zák. statutárním orgánem společnosti je jeden nebo více jednatelů. Je-li jednatelů více, je oprávněn jednat jménem společnosti každý z nich samostatně, nestanoví-li společenská smlouva nebo stanovy jinak (odstavec 1). Omezit jednatelská oprávnění může pouze společenská smlouva, stanovy nebo valná hromada. Takové omezení je však vůči třetím osobám neúčinné (odstavec 2). Jednatele jmenuje valná hromada z řad společníků nebo jiných fyzických osob (odstavec 3). K rozhodnutí o obchodním vedení společnosti, které náleží do působnosti jednatelů, se vyžaduje souhlasu většiny jednatelů (§ 134 obch. zák.).

Podle ustanovení § 66 odst. 3 obch. zák., neurčí-li zákon, stanovy nebo společenská smlouva jinak, mohou se statutární a jiné orgány usnášet, jen je-li přítomna nadpoloviční většina jejich členů, a k usnesení je zapotřebí většiny přítomných členů. Při rovnosti hlasů je rozhodující hlas předsedajícího. Stanovy či společenská smlouva mohou připustit i písemné hlasování a hlasování pomocí prostředků sdělovací techniky mimo zasedání orgánu, pokud s tím souhlasí všichni členové orgánu. Hlasující se pak považují za přítomné.

Shora citované ustanovení § 134 obch. zák. upravuje způsob rozhodování statutárního orgánu společnosti s ručením omezeným v případech, kdy má společnost více jednatelů. Jde o rozhodování, tj. tvorbu společné vůle několika osob, které jsou jednatelem společnosti, a to ve věcech obchodního vedení společnosti, které spadá do jejich působnosti. Pojem „obchodní vedení“ je v právní teorii převážně vykládán jako řízení společnosti, tj. zejména organizování a řízení její podnikatelské činnosti, včetně rozhodování o podnikatelských záměrech (viz Štenglová, I., Plíva, S., Tomsa, M. a kol. Obchodní zákoník. Komentář. 8. vydání. Praha: C. H. Beck, 2003, str. 419-420).

Přestože se rozhodnutí přijatá podle ustanovení § 134 obch. zák. mohou následně realizovat formou právních úkonů (tj. i uzavíráním smluv, včetně smluv kupních), nelze tyto právní úkony pod rozhodnutí o obchodním vedení společnosti subsumovat. Představují totiž jednání jménem společnosti, k němuž je oprávněn každý z jednatelů samostatně, nestanoví-li společenská smlouva nebo stanovy jinak. Přitom závěr, že určuje-li společenská smlouva, že jménem společnosti jedná více

jednatelů společně, nejde o omezení jednatelského oprávnění ve smyslu ustanovení § 133 odst. 2 obch. zák., ale o určení způsobu jednání jménem společnosti podle ustanovení § 133 odst. 1 obch. zák., Nejvyšší soud formuloval již v rozhodnutí uveřejněném pod číslem 58/2004 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek.

Jelikož ze skutkových zjištění učiněných soudy obou stupňů (jejichž správnost a úplnost dovolatelka nemohla důvodně zpochybnit, když u dovolání přípustného podle ustanovení § 239 odst. 2 o. s. ř. jí dovolací důvod podle ustanovení § 241 odst. 3 písm. c/ o. s. ř. nenáleží) takové určení způsobu jednání jménem společnosti nevyplývá a jménem žalobkyně tak byl oprávněn jednat jednatel Ing. K. samostatně, je právní posouzení věci soudy obou stupňů v řešení otázky platnosti kupní smlouvy z 15. 1. 1996 co do žalobkyní tvrzeného rozporu, popřípadě obcházení ustanovení § 134 a § 66 odst. 3 obch. zák. správné.

Ve vztahu k dalším dovolatelkou namítaným důvodům (ne)platnosti kupní smlouvy Nejvyšší soud uzavírá, že posouzení, zda smlouva je rozporná s dobrými mravy, popř. zásadami poctivého obchodního styku, je závislé na konkrétních okolnostech a poměrech smluvních stran, pročež má význam právě a jen pro projednávanou věc a nesplňuje tak podmínku judikatorního přesahu do poměrů sporů jiných (obdobných). Tentýž závěr se uplatní i co do žalobkyní tvrzené neplatnosti dodatku č. 1 pro neurčitost, když i zde jde o posouzení a vyhodnocení konkrétního právního úkonu účastníků.

V této souvislosti Nejvyšší soud dále zdůrazňuje, že nejde o případ, kdy by odvolací soud výše uvedené otázky vyřešil v rozporu s dosavadní judikaturou. Za nepřipadný považuje i odkaz dovolatelky na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. 8. 2000, sp. zn. [22 Cdo 871/2000](#), a v něm obsažený závěr o neplatnosti smlouvy o prodeji nemovitosti podle § 39 obč. zák. pro rozpor s dobrými mravy přijatý v situaci zcela odlišné od projednávané věci, totiž v případě personálního propojení společníků veřejné obchodní společnosti (prodávající) se společností, jež měla nemovitosti nabýt.

Za zásadně právně významné Nejvyšší soud rozhodnutí odvolacího soudu nepovažuje ani co do posouzení „platnosti“ odstoupení od smlouvy (a eventuálního zániku smlouvy z tohoto důvodu). I v tomto směru jde o právní závěry vybudované na základě skutkových zjištění o obsahu úkonů smluvních stran, přičemž to, zda v daném případě byly splněny zákonem uvedené předpoklady pro vznik práva na odstoupení od smlouvy, opět postrádá potřebný význam z hlediska obecného dopadu na rozhodovací činnost soudů.

Zbývá vypořádat se s výhradou dovolatelky, že se odvolací soud nezabýval námitkou relativní neplatnosti dodatku č. 1 pro omyl prodávajícího (§ 49a obč. zák.), jenž měl spočívat v přesvědčení Ing. K., že kupní cena 1 500 000 Kč byla 15. 1. 1996 složena na účet u K. banky, a. s., pobočky v K., která je podřaditelná dovolacímu důvodu předvídanému ustanovením § 241 odst. 3 písm. b) o. s. ř., jehož prostřednictvím lze namítat, že řízení je postiženo jinou vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci.

Odvolací soud tím, že se přihlásil k závěrům učiněným soudem prvního stupně, se ztotožnil s jeho posouzením smlouvy z 15. 1. 1996 ve znění dodatku č. 1 jako platné, přičemž závěr o platnosti smlouvy (a jejího dodatku) v sobě nepochybně zahrnuje vyhodnocení, že zde není dán žádný z důvodů absolutní neplatnosti smlouvy (dodatku ke smlouvě), popřípadě dovolatelkou tvrzený důvod její relativní neplatnosti pro omyl podle § 49a obč. zák. (žalobkyně ostatně ani v dovolání netvrdila nic o tom, že žalovaný tvrzený omyl žalobkyně vyvolal, popřípadě proč o něm musel vědět, a skutečnosti tomuto nasvědčující nevyšly ani v řízení najevo, nehledě k tomu, že vzhledem k ustanovení § 567 odst. 2 obč. zák. v rozhodném znění byl závazek žalovaného splněn – při absenci jiné dohody – okamžikem, kdy byla částka poukázána, tj. v případě bezhotovostní platby prostřednictvím peněžního ústavu /při splnění předpokladu připsání platby na účet/ okamžikem

podání příkazu k úhradě). Řízení před soudy obou stupňů proto dovolatelkou namítanou vadou postíženo není.

Protože rozhodnutí odvolacího soudu je co do řešení právní otázky, pro kterou bylo dovolání připuštěno, správné a Nejvyšší soud neshledal ani existenci vad, k nimž přihlíží z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 o. s. ř.), dovolání žalobkyně podle ustanovení § 243b odst. 1, části věty před středníkem, o. s. ř. zamítl.